

Buda Ferenc

Madarak

A mindenkori leszakadókért

Az idén 70 éves Kő Pálnak

*Front úzte fellegek alatt
madarak húznak madarak
a szemem rajtuk megakad*

*E percben nem gondolkodom
se vesztemen se hasznomon
röptükben megkapaszkodom*

*Jó nézni őket madarak
szárnyukkal eget szántanak
szállván a fellegek alatt*

Közülk egy most leszakad

*Vonul a többi meg nem áll
elzsugorodva messze száll
nincs köztük az az egy madár*

*Mély kékre vált az ég színe
föl-földobog a Föld szíve
száll száll a csapat messzire*

*Közel az ég a Hold kerek
Szél susorog a lomb alatt
Dereng az éj a domb felett*

Az az egy vajon hol maradt

2011. július

Gyöngyvirág

Gyöngyöm-virágom,
első unoka-lányom
akár a sziporka villám,
idefut, odaszökken,
s úgy leng a hintán,
mint egy valódi tornász.
Mindezen felül
ha föláll,
ha leül,
nemcsak neve, de maga is
egyaránt virágot formáz.
Virág, madárka, mókus –
virít, röpül meg szalad is
álló napestig lankadatlan,
két keze-lába, de még a szava is
fáradhatatlan.
Győzz csak fülelni, mit mesél,
felelni, ha kérdez,
hajolj oda egész közelre
kicsi szívéhez,
hisz ez a röpke villám:
csapongó szárnyú lepke-kislány –
kicsike Gyöngyvirágom,
legelső unoka-lányom.

Panna

Panna, hej, Panna
kiflit ha kapna,
abból egy fikarcnyi
morzsát se hagyna,
hisz neki oly csuda
étvágya támadt,
bekapna kettőt,
megenne hármat.

Panna, hej, Panna
labdát ha kapna,
vígán dobálná
föl a magasba,
még magasabbra,

*föl, föl a Napba,
míg Nappá válna
fönn az a labda.*

*Panna, hej, Panna
babát ha kapna,
hármát, sőt négyet is
karjára fogadna,
hordozná mindüket
ringatva, dalolva,
mintha csak igazi
kismama volna.*

Boldi

*Boldika, Boldi
borókabokornyi,
játéka jó nagy kosárnyi,
kocsija egész garázsnyi,
jószága akolnyi.
Ám ha szétszéled e
töméntelen holmi,
anya legelső szavára
(vagy: második sugallatára)
kész összepakolni.
Szeret vonatozni,
szép könyvben lapozni,
mama fájós háta mögé
párnát odahozni,
kinn a parkot, a kiserdőt
körbemotorozni,
fű közt kotorászni,
ágról havat rázni,
s anya ha épp órá bízza,
Ábrisra vigyázni.
Mit szokott még Boldi?
Szíjat kicsatolni,
többször egymás után
vissza becsatolni,
s karomba ha fölkapom,
vállamra hajolni.
Pocakja ha kordul,
futva fut a házig,*

kezet mos, ebédel
(vagy megvacsorázik).
S ha sokat tornázik
ez a kicsi Boldi,
bízvást meglátjátok:
nem hoz szégyent rátok –
erős lesz, mint Toldi!

Kender alatt kis ember

Égig érő nagy kender,
alatta egy csöpp ember.

Leszól hozzá a kender:
„Jó, hogy itt vagy, pöttöm vendég!
Biz én kacagni szeretnék,
csiklandozzál, csöpp ember!”

Annak ott lenn több sem kell,
szót fogad a csöpp ember,
s tíz ujjával ahol éri,
csiklandozza, bizseréli,
de
rá se konyít a kender.

Fölsandít a csöpp ember:
„Hé! A kedvem ne vedd el!
Mért nem kacagsz, mért nem mulatsz,
te kender?”

Vállát vonja a kender,
majd a magasból alászólv:
„Ha csak ott lenn kaparászol,
mit sem érzek, csöpp ember.
Hát
jó hosszúra húzd ki magad,
s itt csiklandj a hónom alatt!”
Elcsügged a kis ember,
szót emelni nem is mer.

„Mért hallgatsz, te csöpp ember?” –
tudakolja a kender.

*Feleli a kis ember:
„Bármekkora szemet tátok,
hónodig én el sem látok.
Félarasznyi termettel
hogy érném föl, te kender?”*

Esteledik

*Lefelé gurul a Nap,
kísérik a madarak,
gémek, varjak, vadludak.*

*Fényben izzó láthatár –
arra húz a sok madár,
mind a Nap nyomába jár.*

*Málnaszínnel alkonyul,
égi fény a mélybe hull,
s barnán besötétedik.
A világ is eltűnik.*

*Hová, mivé hullt a Nap?
Híre-hamva sem maradt.
Fölszedték a madarak?*

*Mire az éj eltelik,
megálmodjuk reggelig,
s újra itt lesz mindegyik.*

Didergő dal

*Január csupa jég,
kenyerem fogyaték,
tüzelőm potyadék,
tüzem is takaré.
Telihold babonáz,
begubódzik a ház,
csak a szél dudorász,
szívemen kaparász.*

*Melegem maradék,
a hiány hadonász.
Van-e még haladék?
Kutya tél, ne komázz!*

Álom

*Nagy, kerek égbolt,
rajta a félhold,
körötte kék folt,
alatta – pékbolt.*

*Szedem a lábam
s futok kinyitni –
öblös kosárban
halomnyi kifli:
sok meleg félhold.*

*Mind az enyém volt –
s mind a tiéd volt.*

